

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

w sprawie z powództwa B. W.
przeciwko P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 30 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie
z 10 listopada 2021 r., sygn. akt IX Ca 215/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w

skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca P. Sp. z o.o. w W. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z tego, że Sąd Okręgowy popełnił oczywisty błąd nieprawidłowo przyjmując, iż początek biegu terminu wymagalności roszczenia odszkodowawczego jest zawsze tożsamy z początkiem biegu przedawnienia tego roszczenia. W konsekwencji, Sąd Okręgowy błędnie uznał podniesiony przez skarżącą zarzut potrącenia za spóźniony (art. 203¹ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym poglądem oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83, z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, by skarżąca wykazała twierdzoną przyczynę kasacyjną.

W świetle uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy istotnie powiązał wymagalność roszczenia z rozpoczęciem biegu terminu jego przedawnienia, a w konsekwencji z chwilą wyrządzenia szkody (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 72/13, OSNC-ZD 2013, nr B, poz. 40). Racją jest również, co zarzucała skarżąca, że w powołanej uchwale Sąd Najwyższy wskazał, iż roszczenie odszkodowawcze wynikające z nienależytego

wykonania umowy ma charakter bezterminowy i staje się wymagalne po zaistnieniu zdarzenia, którego wystąpienie zależy od woli wierzyciela, a mianowicie od wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia (art. 455 k.c.).

We wniosku nie zawarto jednak żadnych twierdzeń faktycznych ani argumentów wskazujących na to, w jakiej konkretnie dacie, z uwzględnieniem daty doręczenia powodowi wezwania do zapłaty i określonego w nim terminu do spełnienia świadczenia, stało się wymagalne roszczenie związane z wierzytelnością przedstawioną przez skarżącą do potrącenia, które pozwalałyby uznać, że zarzut potrącenia został podniesiony przed upływem dwutygodniowego terminu określonego w art. 203¹ § 2 k.p.c. Spostrzeżenie, że Sąd Okręgowy, na skutek przyjęcia błędnego założenia, nie poczynił w tej materii stosownych ustaleń faktycznych, nie było wystarczające do wykazania, że zaskarżony wyrok jest dotknięty elementarną wadliwością, dostrzegalną już na pierwszy rzut oka. W celu wykazania rozważanej przyczyny kasacyjnej nie wystarcza bowiem wyknięcie naruszenia przepisu prawa, chociażby miało ono oczywisty charakter, lecz konieczne jest wykazanie, w drodze stosownej argumentacji, że naruszenie to doprowadziło do oczywistej wadliwości zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230, z dnia 21 kwietnia 2017 r., I CSK 660/16 i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17).

Zawarcie akcentowanej argumentacji we wniosku było nieodzowne do wykazania oczywistej zasadności skargi także dlatego, że zgodnie z art. 203¹ § 3 w związku z art. 187 § 1 pkt 1¹ k.p.c. pismo procesowe obejmujące zarzut potrącenia powinno zawierać oznaczenie daty wymagalności roszczenia przysługującego potrącającemu. Z materiału sprawy wynikało tymczasem, że skarżąca wskazała jako termin wymagalności roszczenia 10 lipca 2021 r. (k. 198), a następnie, po złożeniu w dniu 29 lipca 2021 r. pisma obejmującego zarzut, datowanego na 26 lipca 2021 r., sprecyzowała, że termin wymagalności roszczenia przypadał na 12 lipca (k. 235), nie powołując w tej mierze relewantnych argumentów.

W tym stanie rzeczy skargi nie można było uznać za oczywiście uzasadnioną.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[ms]